

VILABO

(*kanzine* — *independentista*.)

Abril-87 n.º 2



preu: 125 ptes.



ESPECIAL

ORIG
SANT

JORDI



Hi ha períodes en el temps que són especialment pròdigs en esdeveniments i experiències. I ja ho podem dir: el període que va desde la sortida de l'últim VILABOI (Desembre 86) fins a la sortida del nº2 (Abril 87) ho ha estat.

9 de Febrer. El que podem considerar com a pare espiritual de VILABOI, va morir en accident de cotxe. En Julià Babia a través del seu caràcter i la seva manera de treballar dins l'independentisme, ha deixat una empremta profunda en un moviment tan jove com el nostre. Cal dir que VILABOI té un cosí germà a terres del Bages (on vivia el Julià desde feia uns quants anys), que es diu L'ESPETEC, portaveu del MDT d'aquesta comarca. En Julià va ser un dels que més va treballar per tirar endavant aquesta revista. A través de les seves planes podem endevinar algunes constants de la manera de fer del Julià: vitalisme, optimisme i un deix d'ironia crítica.

El cicle de la vida continua, però. I arriba el Car-nestoltes, amb una considerable càrrega satírica i un potencial subversiu gens menyspreable.

Començaments de Març. El membre del Secretariat Nacional del Moviment de Defensa de la Terra, Frederic Bantanachs és apallissat per una colla d'skins feixistes. L'estat canvia d'estratègia i encarrega la feina bruta a la trama negra de sempre, aquesta mena de fentasmes de la nit. L'objectiu està clar: intentar acollonir-nos i que ens quedem a casa amb la cua entre cames.

Una frase s'està posant de moda: "en el fons de tot català hi ha un independentista"(?!). El que és cert és que la repressió, la tortura, l'exili, la presó, ... a causa de la lluita independentista, afecten només a uns determinats catalans. Cal replantejar conceptes. Què vol dir ser català?, i què vol dir ser espanyol? Què té més valor des d'una òptica independentista: el fet antropològic de ser català, o el posicionament envers l'estat espanyol?

Adéu
revista!

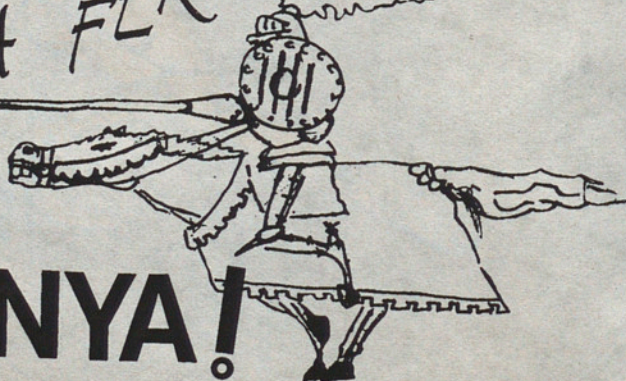
Hola
tanzine!



SANT JORDI!

DESperta FERRO!

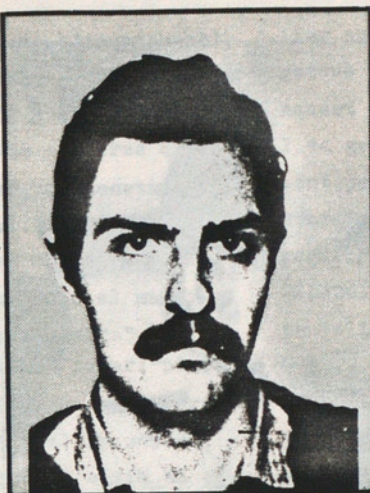
CANYA! CANYA!



EN RECORD D'EN JULIÀ.

Els que vam tenir la
sort de coneixer-te
sempre et recordarem.

(Vilaboi)



L'any 1977 a Canet de Mar. Poc gent
coneixia l'estelada i ell ja la passejava

En Julià va néixer al Poble Nou (Barcelona) el 25 de gener del 1961. De petit es va traslladar amb la seva família a Sant Boi de Llobregat on va viure fins que l'any 1981 va venir a Manresa per treballar al Globus amb la seva companya Griselda.

El 1976, als 15 anys, ingressà a les J.R.C. i a finals del 1977 al PSAN-P en uan fase de dura repressió cap a aquesta organització.

L'any 1979 fou un dels fundadors d'IPC a Rià (Catalunya Nord) i dels CSPC a la seva comarca del Baix Llobregat, on portà una intensa campanya de solidaritat amb els presos del cas Batista i Roca.

Visqué tots aquells esdeveniments que han anat marcant la història de l'independentisme contemporani, la Reforma transfranquista, la repressió contra l'independentisme rupturista, les morts d'en Martí Marcó, d'en Fèlix Goñi, el naixement de les diferents organitzacions nacional-populars...

Al Bages fou un decidit impulsor d'iniciatives polítiques, el MIB, la revista "Espetec", organitzà els C.S.P.C. al Bages i participà en la creació de l'MDT de la comarca. També li devem el joc del "Rescat" que va realitzar i editar l'estiu passat.

L'estiu del 1983 fou un dels impulsors de la Trobada Independentista a Artés (el Bages), on es sentaren les bases per a la creació de l'MDT.

En Julià fou una persona intel·ligent, discreta, pràctica, imaginativa i amb un gran sentit de l'humor, amb la qual es podia comptar en tot moment. Fou un bon amic i company i tots aquells que el coneixíem trobarem a faltar la seva presència, però la seva energia i vitalitat ens faran tirar endavant en tots aquells projectes que férem conjuntament.

Aquest mural encara es pot veure a la paret
de l'antic escorxador. Ell i altres el van fer.

VÓTI, VÓTI, VÓTI, ESPANYOL EL QUE VÓTI

Si, com va dir Valéry, la política "és l'art d'impedir que la gent es fiqui en allò que l'importa", les eleccions espanyoles són l'expressió màxima d'aquesta sentència. Amb això volem dir que s'ha aconseguit fer canviar els hàbits de la població, tot i fent creure que l'única forma vàlida de fer política és anant a votar cada quatre anys (o cada quan ells ho veuen necessari per al nostre equilibri psíquico-polític). I el més interessant de tot això, és que després de veure que el que realment es vota no és qui ha de tenir el poder, sinó el Govern (cosa ben diferent), i que, tot i això, és l'oligarquia econòmica a través dels crèdits electorals, subvencions a partits i campanyes ideològiques (ja sabem que el nombre de càrrecs electes és directament proporcional al pressu-

post de la campanya) i, a més a més, encara hi hem d'afegir el tipus de llei electoral -la llei d'Hont, que afavoreix les majories fent que a segons qui li surtin els diputats a meitat de vots-.

Doncs, el que dèiem, el que trobem més interessant és que hi ha persones que encara es pensen que decideixen alguna cosa quan posen la papereta a l'urna. Si en comptes de posar-la a l'urna, la posessin en una paperera, tindria el mateix valor, però si més no, s'estalviarien la cua del col·legi electoral.

Vol dir això que els independentistes no ens presentarem mai a unes eleccions? No. Pensem que en la lluita per la independència no s'ha de menysprear cap forma de lluita i, evidentment l'electoral n'és una. Però ho farem quan això es

pugui aprofitar per a l'avançament del moviment independentista. I, ara, no n'és el moment. I encara no és el moment perquè som un moviment jove, perquè encara no volem escanyar la nostra economia al servei de l'electoralisme i perquè encara hi ha gent que ha de comprendre que l'important d'unes eleccions no és el nombre d'escons que es treuen (ja hem dit que això va molt en funció del pressupost de què es disposa) sinó que és la campanya en si, que ens permetria d'arribar a llocs on encara no hi hem pogut ser, una mobilització i organització importants ens donarien una credibilitat política que encara ens manca. A més s'evitaria l'intent del poder de criminalitzar tot el que es relaciona amb l'independentisme. □

(Editorial que va escriure per a l'Espetec número 3)





JOAN SARDÀ

Part 1

vors vam actuar i vam posar dues senyeres a Montjuich, i allà van ser agafats alguns, per la Guardia Civil. Nosaltres ens vam poder escapar. Llavors els dirigents ens van dir: "ara, vosaltres us heu d'amagar, on us heu d'amagar?" Vam anar a Berga. Vam estar-hi un mes a ma gats. Per veure si els nostres

noms sortien entre els que havien agafat. I en van agafar 2, i van sortir. Llavors no teníem més remei que tornar cap a França, perquè jo vaig sortir amb fiança de la presó, i a mí encara no se m'ha via fet el consell de guerra.

VILABOI: A quina edat es va començar a sentir independentista?

SARDÀ: Als 15 anys. Me'n vaig anar a Sant Just a apuntar-me a Nosaltres Sols. Hi vaig continuar fins que va esclatar la Guerra, llavors Nosaltres Sols vam passar a Estat Català.

VILABOI: Li va influir algú?

SARDÀ: No, no, no. Jo, a Sant Just vaig saber que hi havia els organitzadors de Nosaltres Sols, i com que era l'època de Primo de Rivera, que atropellava Catalunya, jo vaig anar a apuntar-me, em van dir: "ja ho sap ta mare i ton pare?". Dic: "de pare no en tinc i la mare és igual". Llavors és clar, amb la guerra es va fondre i vam ajuntar-nos amb Estat Català. Quan es va acabar la guerra vam anar cap a França, i a França vam organitzar el Front Nacional de Catalunya, perquè volíem agrupar tots els partits independentistes, que es fés un sol bloc i així podríem tenir més força. Això no es va poder lograr amb tots els partits, perquè s'hi van juntar Estat Català, ens hi vam juntar nosaltres, però tots els partits no s'hi van juntar. No es va pas fer. La intenció era aquesta.

VILABOI: El Front Nacional a quin any es va constituir?

SARDÀ: El F.N.C. es va començar a fundar a França l'any 40.

VILABOI: I començar a actuar a Catalunya?

SARDÀ: A l'any 40 ja vam venir cap aquí a posar senyeres catalanes. En vam posar allà al port, al camp del Barcelona, a la Sagrada Família, tot això... Veníem de França, estàvem uns quants dies de feina, ens entornàvem cap a França, i així anàvem fent. Fins que vam venir i vam fer un diari que es deia "Per Catalunya", i aquest diari el repartíem per totes les comarques, per Mataró, per Sabadell, per Manresa, a Berga,...

VILABOI: I vostè quants anys va estar fora d'aquí?

SARDÀ: Jo, fins que em van agafar. Em van agafar l'any 41. Era a Barcelona, i no a Sant Boi, perquè estava camuflat. Vaig estar 6 anys a presó Modelo. I llavors, quan vam sortir de la presó, vaig tornar a embolicar-me. Hi havia el Jaume Martínez. Quan van saber que havia sortit de la presó, em van dir: "què, ja estàs decidit a tornar-hi?" Jo vaig dir: "sí, sí, anem-hi". Lla-

.M'havia de presentar cada 15 dies, allà a Capitania General. Com que vaig haver de marxar-me no vaig presentar-me. I a França, doncs, vaig estar-hi 2 anys. Encabat de 2 anys vaig tornar a venir, per muntanya. Em vaig dir: "bé, jo j'estic cansat d'estar a França, vull tornar a Catalunya" i vaig poder passar per la muntanya. Vam ser dos, un noi i jo, que vam haver de marxar, un tal Viladrosa. Llavors em trobo un amic, que estava amb fiança com jo, que em diu: "si no et presentes et buscaran, busca i captura, perquè pregunten per tú, què a on ets?". Llavors vaig anar a Capitania General a presentar-me. Em van dir, es clar, que perquè no m'havia presentat. Jo vaig dir que havia entès que no calia que em presentés més, i me'n vaig anar a Lleida. Com que el meu ofici és de cambrer vaig anar a Lleida a treballar de cambrer. I a l'arribar aquí em vaig trobar a fulano de tal que em va dir que m'havia de presentar. I s'ho van creure, i no em va passar res. Fins que em van fer el Consell de Guerra, com que vaig estar 6 anys i mig a la presó van creure que ja n'hi havia prou.

VILABOI: I durant la guerra? Tenim entès que va ser tinent.

SARDA: Durant la guerra vaig ser sergent. Jo ja vaig anar voluntari a Mallorca. Ja vam sortir voluntaris. Vam fer una centúria aquí (a Sant Boi) que en deien "Rafael de Casanovas", i ens vam anar IOC d'aquí Sant Boi a Mallorca. Allà vam estar fins que ens van fer retirar. Llavors vam venir cap aquí, vam re posar un mes. D'aquí vam anar al front d'Aragó. Es a dir que jo vaig fer la guerra sempre voluntari. Més endavant, com que jo estava tip de fer la guerra per terra, i havia fet el servei militar a marina, li vaig demanar a un comandant meu si em deixaria anar a Cartagena, perquè em volia anar a embarcar. I em va dir: "sí, sí, mentre et presentis". Em vaig presentar a Cartagena. I a Cartagena per embarcar, si no eres comunista, no hi havia res a fer. Llavors em van fotre a Infanteria de Marina, i allà vaig estar fins que es va acabar la guerra. Llavors quan es va acabar la guerra és quan ens vam anar cap a França.

VILABOI: En aquella època feien pintades?

SARDA: Abans de la guerra vam fer bastantes pintades. te nia una fàbrica de gasoses aquí a la Rambla. I tot ho feia en castellà: "fabrica de gaseosas

(assenyala la Pça de l'Ajuntament), "Plaça d'Alcalá Zamora". Nosaltres no estàvem d'acord que es digués "Alcalá Zamora". Vam ser tres que una nit vam agafar una maceta i la vam anar a trencar. I diem: "en aquesta plaça volem un nom que sigui català, que no sigui el madrileny aquest Alcalá Zamora". Bé, la van esborrar i hi van posar: "plaça de Viuda Vives", i ja ho vam lograr. Durant la República (el Irany) al Banc de Biscaia que hi havia al carrer O'Donnell, el 11 de setembre van posar la senyera republicana. Nosaltres consideràvem que la senyera republicana era espanyola també, i la vam a anar a arrrencar. En ple dia, això. Perquè llavors com que ja hi havia la República, vam dir: "aquesta senyera en aquí no pot ser-hi, aquí, si voleu posar-la ha de ser catalana, espanyola no". I així anàvem fent feina.

VILABOI: I quins grups polítics havia aquí al poble?

SARDA: La Lliga Regionalista i l'Esquerra Republicana. Amb la guerra la C.N.T.-F.A.I. va tenir bastanta força, també. La Lliga eren unes dretes, exactament com Convergència ara. Unes dretes moderades. Jo sempre votava l'Esquerra. Jo sempre m'he sentit un home d'esquerra. A mí que no em vinguin amb dretes ni amb dretes. Algunes eleccions les guanyava l'Esquerra, les altres les guanyava la Lliga. A vegades l'alcalde el teníem l'Esquerra, a vegades hi havia la Lliga. Aquest poble sempre ha patit una mica de dretes. Abans de la guerra havia guanyat bastantes vegades la Lliga. Amb els fets d'Octubre, van agafar bastanta gent. A mí també em van agafar. Sis mesos vaig ser al vaixell argentí. Em van agafar aquí a Sant Boi, treballant al Núria, va venir la policia i em van enganxar. Vam marxar 8 d'aquí cap a Barcelona durant els fets d'Octubre, i van fotre una denúncia i ens van enganxar. A l'únic que van enganxar com a separatista vaig ser jo sol. Els demés es van escapar perquè jo no els vaig delatar. I es clar em van segrestar 6 mesos. Al cap de 6 mesos em van de

ixar en llibertat provisional, perquè va venir el 16 de Febrer. Aquest dia es van fer eleccions. I va guanyar l'esquerra rotundament, per treure els presos, la gent va votar perquè els presos poguéssin sortir.

VILABOI: Aquí hi havia partits espanyolistes, com ara P.S.U.C., P.S.-O.E....?

SARDA: El P.S.U.C. es va muntar a la guerra. Abans no existia.

VILABOI: A la Sagrada Família tinc entès que vostè va penjar una bandera.

SARDA: Dues vegades en vam penjar. Una al camp del Barcelona, jugant el Barcelona i el Madrid. Vam saltar a la nit, i la vam posar a la Tribuna. A les 5 de la tarda es va disparar. Allà hi va haver alguns aplaudiments i algunes xiulades, com passava a això. A la Sagrada Família el Font de la Colònia Guell i jo a les 8 del dematí ja hi érem a mirar a veure com havia quedat. Molta gent: "carai, collons, està molt ben fet això!". Perquè com que el Franco va dir que mai més es veurien banderes catalanes, nosaltres (estàvem a França) vam decidir que per collons: "ara anirem a Catalunya i en posarem, sigui com sigui". I vam a arribar-ho a fer. Al Palau de la Música, també vam a arribar-ho a fer.

VILABOI: Vostè se'n recorda del dia que Sant Boi es va passar a dir Vilaboi?

SARDA: Sí!, quan va esclatar la guerra. Es van treure els "sants". Els "sants" s'havien de treure. Tinc entès que es va posar Vilaboi perquè molts anys endarrera diu que ja s'havia dit. La gent es va acostumar de seguida a dir Vilaboi. Tots els pobles en què hi havia "sant" van haver de treure'l, a Sant Climent van posar El Cirerer del Llobregat, entens?, el Sant Feliu... per Els Rosers..., tinc entès.

VILABOI: Hi havia alguna revista a Sant Boi, en aquests anys?

SARDA: Nosaltres Sols fèiem sortir un diari, Vaja, no el fèiem sortir, ens el van donar a Sant Just i el fèiem córrer per aquí. Aquí Sant Boi, Nosaltres Sols vam arribar a

"Això durant en Primo de Rivera. Jo, treballava al Núria llavors. I bé, vam agafar uns ous plens de quitrà i vam anar a empastifar la fatxada. Com que el servei al Núria de cervesa, gasosa i tot això, venia al matí: "mecaguen la madre que los parió, me han pintado la fachada...". I li posàvem: "te la pintarem sempre si no ho escrius en català". I res, no hi va res a fer. Li vam embrutar 3 ó 4 vegades i, sempre en castellà. Llavors va venir la República i ens van posar en aquesta plaça d'aquí

ser uns...15 ó 20. Abans de la guerra, eh!. D'Estat Català aquí a Sant Boi no hi havia ningú.

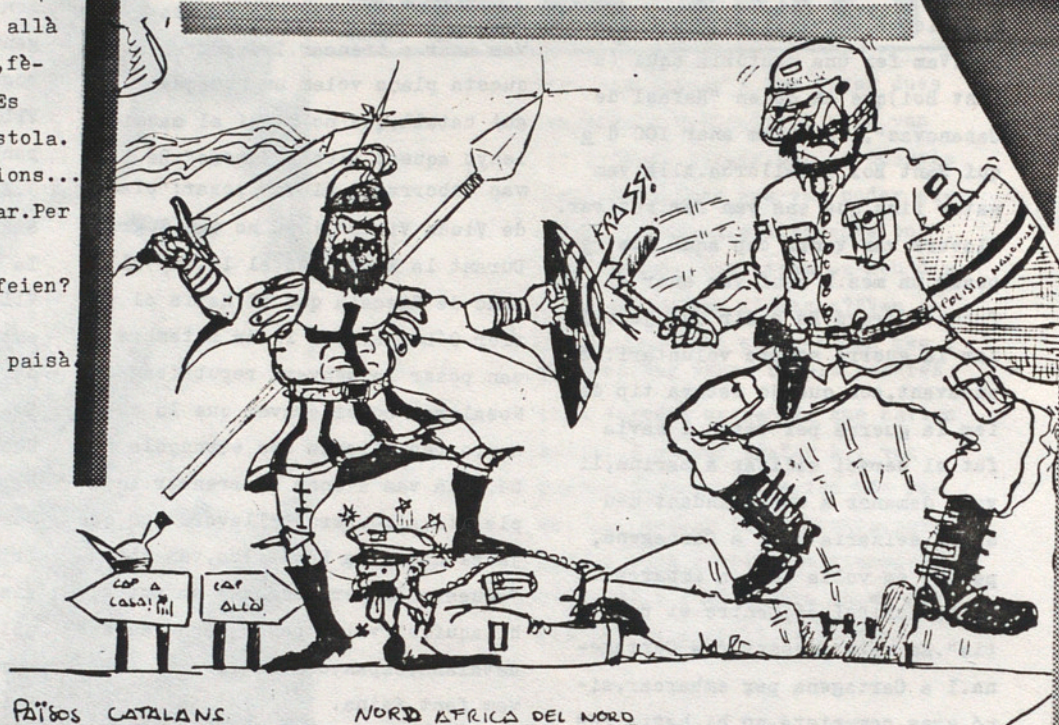
VILABOI: Quina mena d'activitats feia Nosaltres Sols?

SARDÀ: Activitats excursionistes. | Anàvem molt a muntanya. Perquè allà ens instruïen, fèiem exercicis, fèiem tot el que era necessari. Es provava alguna eina, alguna pistola. M'entens? Totes aquestes qüestions... Una espècie de moviment militar. Per la independència.

VILABOI: De cara al poble què feien? Anaven uniformats?

SARDÀ: No, no, anàvem vestits de paisà.

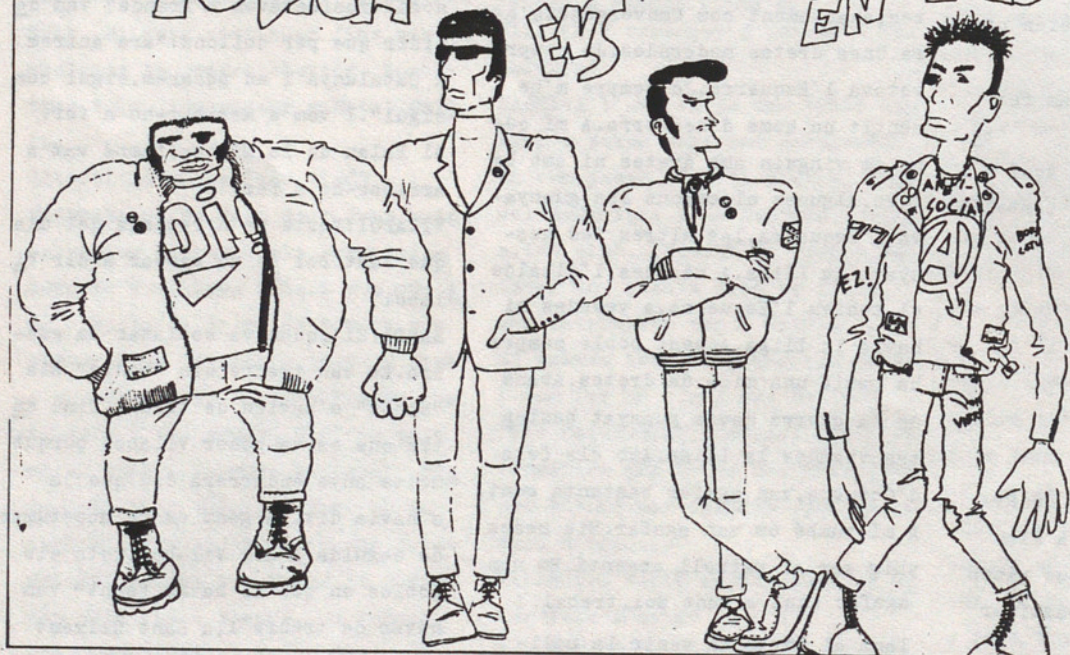
(CONTINUARÀ)



PAÏSOS CATALANS

NORD AFRICA DEL NORD

LA POLICIA NO ES DEIXA EN PAU



ANUNCIS

- DONO classes de llengua espanyola per a Catalans. Telf: 6610000
- BUSCO pis d'una hectària per a practicar el wind-surfing. Imprescindible tingui banyera. Truquen a 3234005 i 6610000
- SÓC jove i m'agradaria escriure'm amb joves de 20 a 25 anys que els agradi la lluita armada i siguin catalanistes. Telf: 6610000
- ESTIC sol. Trucs'm Telf: 6610000

VILABOI compta amb l'ajut econòmic de :

- Club de Debate Pierno Galán
- Centre Esotèric "Amanecer Plateado"
- Penya Recreativa "Curro el de la Puebla"
- Joventuts Maristes de Sant Boi.

SIDA. APOCALIPSIS NOW.

Aquesta història es comença a semblar a la dels 4 jenetes de l'Apocalipsi. Primer va ser allò de la "inseguretat ciutadana", la gent s'estimava més no sortir de casa quan es feia fosc. Una por irracional els feia témer l'aparició de tota mena de deformitats socials a qualsevol cantonada. Ara, això del SIDA. Resulta que fer l'amor pot ser mortal (literalment). Pel que sembla, viure, senzillament viure, és cada vegada més difícil.

Fins ara, els inconformistes de cada poble, ciutat o vila, farts de la rutina, buscaven a altres contrades allò que els faltava al seu lloc de vida habitual. Es buscaven noves coneixences, experiències, sensacions, amor, sexe, amistat.

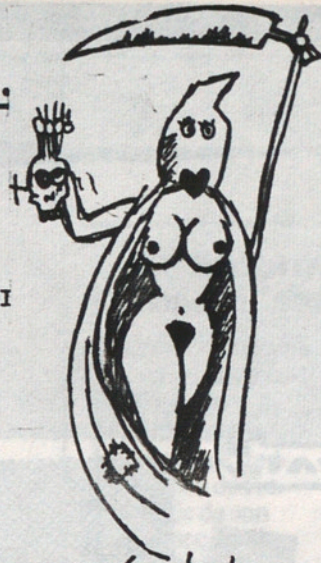
CAP A UN NOU SISTEMA FEUDAL

Però vet aquí que torna altra vegada la por a ho desconegut. Desde diaris "seriosos" i cadenes de televisió i revistes "serioses" comencen a circular estranyes notícies. Alarmen parlant d'individus foscos que un cop contagiats pel virus (quan es parla de "virus", "epidèmies", "infeccions", ... la gent encara s'espanta més) no tenen altre al·licient que escampar-lo per tot arreu. Una mena d'Inter Nacional del Terror dedicada a contagiar la malaltia. I per posar la llista dels suposats portadors del virus s'allarga increïblement: "hemofílics, drogadictes, homosexuals, feministes, terroristes, radicals d'esquerres, comunistes, separatistes, gitanos, negres, ...". Esdeveniments com el del SIDA propicien el conservadurisme: "deixa't estar de maldecaps i busca't una parella per tota la vida, ah!, i a ser possible casa't per l'església." Tot això enmarcat en continus controls policials a les carreteres, que dificulten la lliure mobilitat dels ciutadans. Sem-

blem abocats a un retorn a l'Estat Mitjà, quan la vida d'una persona transcorre en un radi de 30 km.

QUIN SENTIT TENEN GRUPS COM VILABOI I contra aquesta mena de manipulacions què es pot fer? Primer de tot exigir més informació i menys demagògia. També cal trencar l'aïllament, tant l'individual com el col·lectiu, per acabar amb el mite urbà de l'enemic invisible que ens sotja contínuament. Col·lectius com VILABOI, n'hi ha arreu dels Països Catalans, han de descobrir, i si convé crear, una realitat que contradigui a l'oficial.

Ah!, me n'oblidava, es veu que als USA han descobert un nou tipus de tumor cerebral causat per segons quina mena de pensaments.

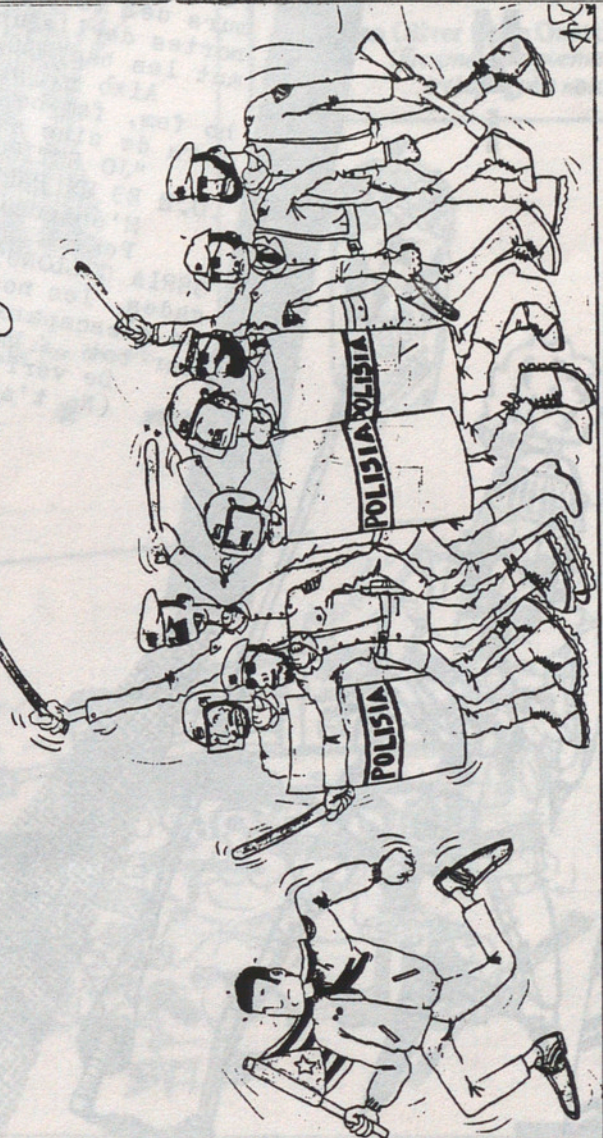


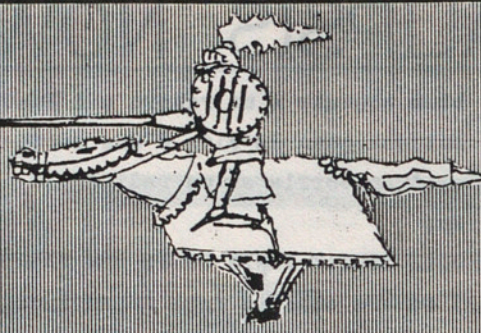
- sóc tota teva.
Clava-me-la!

BÈSTIA
NEGRA

ORGANITZAT
i
LLUITA!

AIXO
NO
POT
SER!





St.
Jordi
MÉS
MAI
QUE
MAI

Si t'hi fixes els carrers són grisos, els hi manca color, anima, essència. Avui m'he aturat davant d'un tros de varet i (DE SOBTE) m'han sorgit les ganes de fer-hi algun dibuix (obs cè, crític, ... com fos!). Curios...

Mirem-ho d'altra manera: els vianants quan nassegem per la ciutat (fent equilibris amb les voreres) s'avorreixen com a... nans. Ara posem-hi ner cas que comencem a esgarrapar els edificis amb graffiti, no estaria pas malament, oi???

No, no em diguis que és absurd! Veuràs, si et venen ganes de llegir un llibre, te'l compres o el fots, si et venen ganes de respirar aire pur, doncs te'n vas a la muntanya. Ara... Què coi passa si et venen ganes de ser artista gràfic i no tens un tros de paper??? Bé, ARRI NANO, agafa l'esnrai (aquell que et va regalar la iaia el dia del teu sant) i fas un bé públic, de segur que la gent t'ho agrairà: un senyor ballant SKA a una pa ret, un streap-tease a una alfra, la reivindicació de torn als murs del metro, una crítica al nassional que t'ha estóvat a les portes de l'ajuntament, un elogi d'amor a la noia que t'ha fomat les banyes...etc; no és pas absurd, veritat?

Això sí, s'ha de fer amb gràcia, no com un descosit! Si ho fem, fem-ho guai. Nos hi val d'embrutar varets com una criatura de cinc anys, nosant-hi frases com: "JO ESTIMO A LA PEPITA", "EZ UN'OGUYO ZE EXPAÑÓ", "El P.3 .O.E EZ UN PARTIDO DE IZQUIERDAS"...

M'enteneu, eh? Pensem en un breu instant si ho portéssim a la pràctica... SERIA COLLONUT. No caldria anar a museus ni òsties, i moltes vegades, les nostres represions (que tots en tenim, i d'això, no se n'escapari!) es veurien deslligades en mil formes i colors per tot el barri...

De veritat, SERIA COLLONUT.
(No t'aturis ni un segon, comença A PINTAR!!!)

L'ESPÉRIT SUBVERSIU



DELLO

SPECIALS

VOLEM LOLAILOS CATALANS

En el nostre camí cap a la independència, els catalans ens hem mogut sovint més amb visceralitat que no pas amb intel·ligència. D'ara endavant caldria canviar aquesta pràctica i fer servir més la intel·ligència i aplicar-la en els diferents camps. Ments lúcidies catalanes ja ho van dir fa temps: El català estarà normalitzat quan sigui la llengua hegemònica i habitual de relació en tots els àmbits de la societat dels PP,CC.

En alguns d'aquests àmbits certament hi ha hagut progressos però a d'altres la llengua s'ha estancat o ha retrocedit. Un d'aquests sectors més abandonats és el dels lolaillos. El lolailisme és un fenomen: encara majoritàriament espanyol. És en aquesta llengua que es fan la totalitat de cançons rumberes (Chichos, Chinguitos, Bordon 4). En català actualment només Gato Perez (un argentí) gosa fer edesiara alguna peça de caire rumber. Això és una anormalitat bestial ja que no hem d'oblidar que la rumba catalana té una tradició molt important a la nostra terra, i no en debades tenim el cas del Peret (abans de la seva conversió a l'evangelisme) i el d'alguns grups de gitans catalans que també practiquen aquest gènere.

El cas és que les escadusseres mostres de lolailisme català estan fora dels cercles comercials habituals, a diferència del que s'esdevé amb la rumba en espanyol que és molt potenciada. Per això un grup de joves independentistes del cinturó industrial barceloní hem format el "Col·lectiu Lolailo Català" per tal d'agrupar esforços per potenciar la rumba i el lolailisme catalans. Sabem que molts independentistes se sorprendren de que una colla de catalans que ens definim independentistes hàgim decidit fer-nos lolaillos (amb tot el que això pot comportar d'espanyolització), però és que basicament el que ens encanta és l'estètica lolailo, o sigui, la forma més que no pas el fons. Ens agrada dur patilles en forma de destreal. Ens agrada dur el cabell escalonat i llarg per radere. Ens agrada que la samarreta ens vagi ajustada per portar el tabac a la màniga. Ens agraden els colls de les camises molt llargs. I sobretot ens agraden els pantalons de campana amb una pinta de mig metre a la butxaca. Ens agraden els 124 Sport trucats. I les sabates amb talons, i els collarets i crucifixos. En definitiva, ens agrada l'estètica típica que abans anomenàvem "xarnega", i des d'aquesta tribuna afrontem el repte de conjuguar lolailisme i independentisme. Penseu que si triomfem en aquest camp ja tindrem una batalla guanyada per que hi ha molts joves lolailos a catalanitzar. Vull agrair a la gent de Vilaboí el racó que ens han fet a la seva revista. Gràcies.



Macarena Puigdefàbregues "El Nen de la Poble" (de Segur)
Secretari General del C.L.C

* * * * *

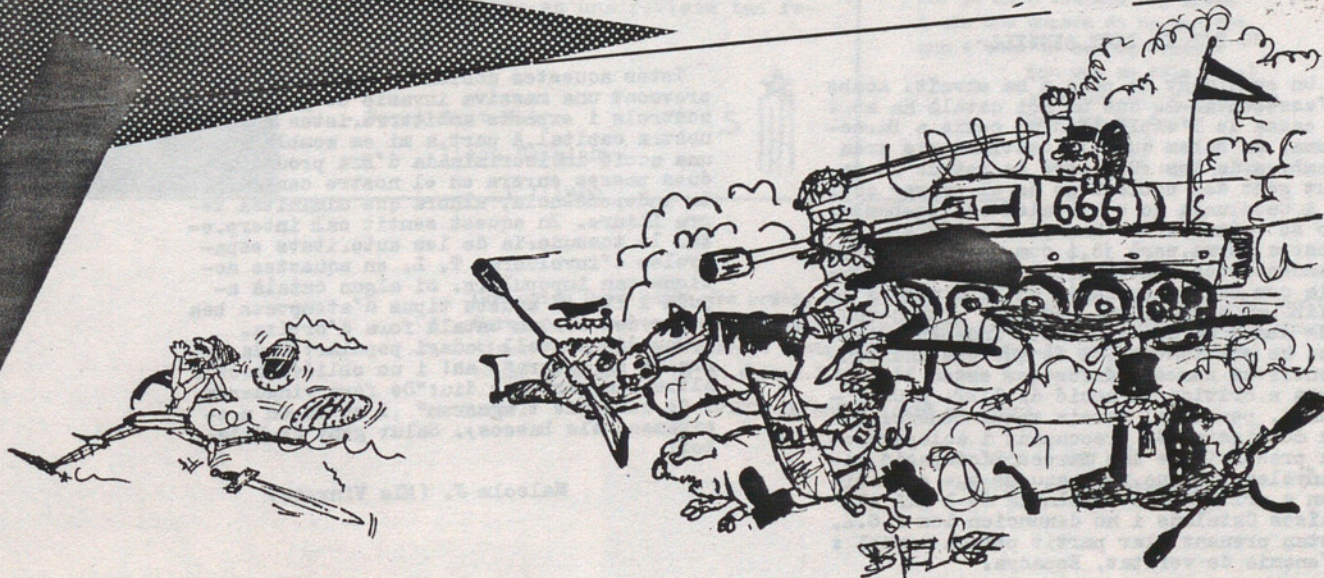
Tirallonga dels monosíl·labs

Doncs jo sols vull
—ei, ei pot ser—:

Un poc de fam
i un xic de pa.
Un poc de fred
i un poc de foc.
Un xic de son
i un poc de lit.
Un xic de set
i un poc de vi
i un poc de llet.

I un tros de camp
i un xic de fruit;
un tros de clos
prop de la llar
amb aus i flors.
I un poc de bosc
amb pins i brins.
I un xic de font.
I un xic de riu
i un poc de rec
i un poc de pont.
I un poc de gorg.
I un poc de mar
i un xic de port.

Joan Oliver (Pere Quart)
(Fragment del poema,
treballat pels nois)



CORREU:

Presó de Carabantxel, 26 de febrer de 1987

Companys de Vilaboí,

Fa uns dies que vam rebre un exemplar del nº I de la vostra revista, que ja coneixíem, per haver rebut anteriorment el nº 0 enviat per alguns amics Vilaboians.

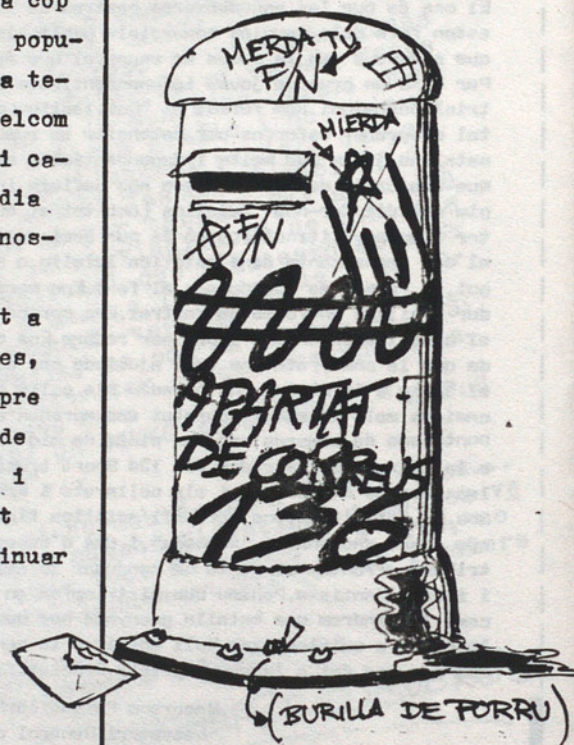
Us agraïm el vostre gest, de recordar-vos de la gent que estem a la presó com a conseqüència de la nostra lluita per la independència, la reunificació i el socialisme a la nostra terra. Sou perfectament coherents amb la línia que porteu en la vostra publicació, que per cert m'ha agradat força. A part de les seves qualitats particulars, té la gràcia de formar part d'un fenomen cada cop més extès de premsa local i comercial al servei dels moviments populars de caire independentista, que prolifera arreu de la nostra terra. A la meua manera de veure, aquest moviment de premsa és quelcom així com un piano, on cada tecla és indispensable pel conjunt, i cadascuna té el seu só particular. Seguiu endavant, superent-vos dia dia, tots els esforços en el sentit de formar i informar a la nostra gent contribueixen a fer avançar la lluita.

No puc acomiadar-me sense dedicar un record emocionat a un bon amic, un vilaboia exemplar que darrerament vivia al Bages, em refereixo a en Julià Babia i Privat, tot i que per a mí sempre seguirà essent el "Nen". Tots els que hem tingut el privilegi de lluitar al seu costat coneixíem prou el seu ànim sempre alegre i disposat al servei de la lluita. La seva mort ens deixa un buit irremplaçable, però el seu record és un estímul més per a continuar el combat amb més forces.

Salutacions independentistes i revolucionàries!

Jaume

Jaume Fernandez i Calvet pertany a TERRA LLIURE i compleix sis anys de condemna a Carabantxel. És autor del llibre TERRA LLIURE 1979-1985 on parla de l'origen i la història de l'organització armada.



NO TOT ES TANT SENZILL

Un sentiment de pena m'ha envaït. Acabo d'assebentar-me que un noi català ha mort a causa de l'explosió d'un cotxe a Barcelona. Ja sabem que els destinataris eren membres de les FOE, però de retruc ha rebut gent del poble. I no és el primer cop.

A Catalunya no s'hi valen cotxes-bomba. No só quins motius han portat l'ETA a la nostra terra, però jo, i com jo molts independentistes, interpretem aquesta presència com una intrusió en la lluita d'alliberament nacional nostra. Fitxeu-vos que abans he dit que molts independentistes ho criticaven. I és que els independentistes som els únics que estem legítimats a criticar l'acció de l'ETA a Catalunya, perquè al mateix temps denunciem la moltíssima més preocupant i aclaparadora presència de les forces d'ocupació espanyoles. perquè tots aquets que es limiten a criticar la presència de l'ETA als països Catalans i no denuncien les F.O.E. estan prenent clar partit per un vici: l'enemic de veritat, Espanya.

Totes aquestes accions a Barcelona han provocat una massiva invasió de policies, controls i experts antiterroristes a la nostra capital. A part, a mi em sembla que una acció indiscriminada d'ETA produïx dues passes enrera en el nostre camí per la independència, alhora que minimitza Terra Lliure. En aquest sentit cal interpretar la tossuderia de les autoritats espanyoles d'involucrar T. L. en aquestes accions tan impopulars. Si algun català ajuda l'ETA en aquets tipus d'atemptats ben segur deu ser un català fora d'òrbita.

Com diu un vell adagi popular: "Cada terra fa sa guerra", ah! i no oblideu aquell altre tan cert que diu: "De fora vingueren i de casa ens t'agueren" (i no foren precisament els bascos). Salut gent de Vilaboí!

Malcolm J. (Els Vinyets)

Què passa basca independentista?

Aquests penjats del Vilaboi ens han demanat de què anem els del F.I.S. una nova colla que anem fent pintades i pintadetes per Sant Boi i rodalies.

Doncs si algú li interessa aquí va la nostra petita història.

Tot va començar quan tres penjats que repetien curs aquí a Sant

Boi, se'ls va ocórrer o millor, van tenir la necessitat d'identificar-se com a grup dins d'un col·legi tot ple de "niños fachas" o simplement d'espanyolistes que no s'assabentaven de què anava el seu "rotllo". Així que no se'ls va ocórrer altre cosa que el nom de F.I.S.:

Front Independentista Santboià.

Després d'anar fent pintadetes per la zona de Marianao van decidir baixar a baix del poble. Però la nota més anecdòtica que van tenir va ésser quan varen pintar les columnes de la Caixa del Penedès (on ballen els Breakers) del mercat vell. Així va començar una mena de pica-baralla entre els del F.I.S., quatre "africans" fatxes i dos penjats que anàvem esborrant les pintades dels darrers. Així ens vam conèixer amb els del F.I.S. Però al cap d'un mes de fer pintades als de la Caixa els va pujar la mosca al nas i ho van esborrar tot i vem passar de fer més el "primo".

Al cap d'un temps vam pintar per complert els waters del Kontainer ja que s'havia convertit en un cau de fatxes i això va fer per una part que ens fotessin fora i per una altra, que el F.I.S. (el seu nombre de components) es multipliqués i formessin una colla bastant autèntica:

El nostre únic ideal és la independència dels Països Catalans i és per això que intentem col·laborar amb els nostres molt limitats recursos a aconseguir-ho, i a conscienciar a la basca jove a aconseguir-ho.

La nostra ideologia no és ni molt menys de dretes, i, encara que sembli una contradicció, ni d'esquerres, inclòs la radical, i això ens fa tenir una ideologia anarquista.

Esperem que aquesta breu història d'una colla d'independentistes faci que se'ns consideri una mica seriosament i no se'ns consideri una colla de "crios" que per divertir-se el cap de setmana després de prendre's unes "birras" "por ahí" van fent pintadetes "xorres" per Sant Boi.

Finalment moltes gràcies per tenir un lloc en una revista tan feta pols com nosaltres.

Ferro Sant Boi

Visca Catalunya

! lliure !

F.I.S.



PERE

QUART

Ara fa un any.

ANÈCDOTES PEREQUARTERES

Dues anècdotes ens demostran com era Joan Oliver-Pere Quart: un home que assumie el que era com pocs.

-Una vegada a València entrà a una botiga

-Que desee?-li preguntà el dependent

-Primer de tot algú que parli català.- Va respondre genial el poeta

-Jo mateix -contestà el dependent.

Conten que quan el soterraven, i mentre els enterredors municipals parlaven en espanyol de la manera com havien de ficar la caixa, la neta gran, de deu anys, va dir: "Ara si que veig que l'avi és ben mort: no s'he aixecat per protestar"

HIMNE DELS ELECTORS

Catalunya xarbotant

Cada dia està més plena

Mireu si n'entra de gent

espanyola i estrangera

Bon vot en fals (bis)

els parats i els qui oleguen

Bon vot en fals

Ara és hora, catalans

d'enerborar la bandera

e les grades del futbol

i de bramar crits de festa

Bon vot en fals (bis)

els de centre i de dreta

Bon vot en fals

Que s'emprenyin a Madrid

per la copa que els hem presa

i els que encara no ho han fet

que s'enxufin ben de presse!

Bon vot en fals (bis)

electors, els d'esquerre

Bon vot en fals

PERE QUART

Com veieu Pere Quart era crític amb el "més que un club". Perquè està clar que el Barça és en certa manera la selecció catalana que no tenim, però d'això a convertir-lo en el nostre exèrcit contra "Madrid" i a fer-lo columna vertebral de la nació catalana hi ha un abisme. I això és el que fan molts catalans.

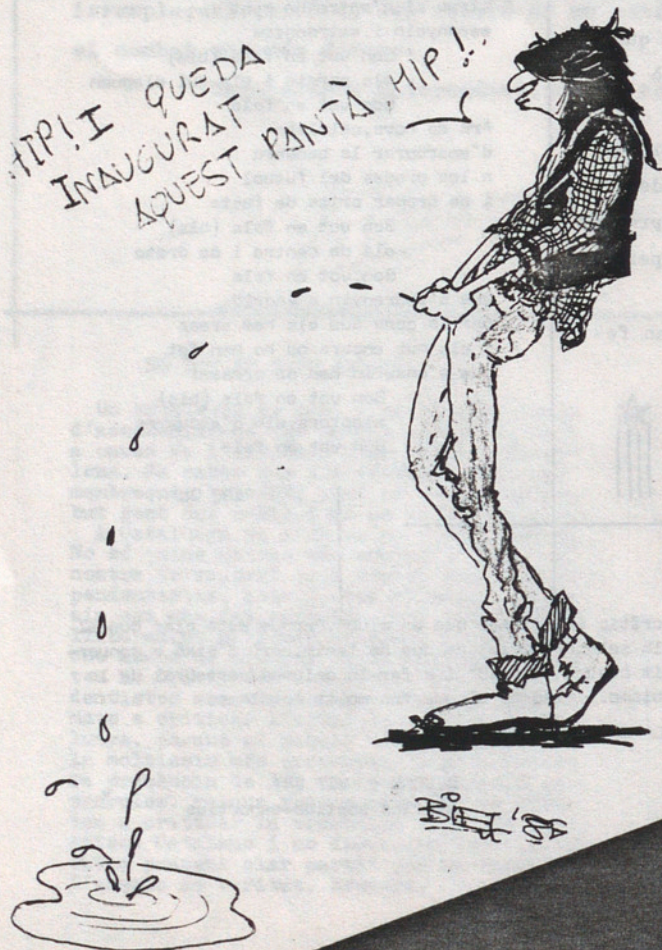
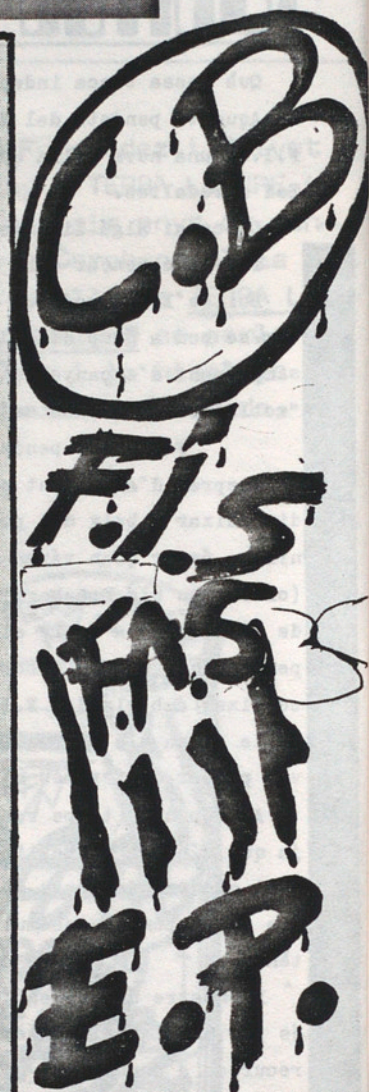
VISCA EL BARÇA (però no tant)

Q. JONS i VIT ERT
crítics poético-esportius

Vam estar caminant aprop de mitja hora.
 Quan arribàrem, em sorprengué aquella façana de començaments de segle. De fet, el barri convidava a que així fos.
 L'entrada amb un sostre un xic alt, mantenia les portes antigues de l'edifici. Pujàrem fins el tercer pis; no cal dir que l'ombra d'aquelles escales esdevenia misteri, però un misteri sa, dels que llisquem per la pell, fonent-se en sensibilitat artística.
 Les vidrieres, les bústies, el pedrís... tot era al seu lloc.
 Vaig tenir la sensació d'ésser un diletant refugiat a un monestir al bell mig de la selva humana...
 De camí cap a dalt, s'uniren a totes aquestes emocions, una olor a menjar que es filtrava fins les mateixes obscures parets.
 El replà era senzill: dues portes (una enfront de l'altra) i enmig d'ambdues, una finestra que obria la visió a un decadent pati de llums.
 Eren quasi bé les vuit del vespre, i la llum del sol, minvava tot donant un aspecte sinistre a l'estructura arquitectònica.
 Em vinguí milers de pensaments sobre aquell ampli ventall de sensacions. Crec, que un breu instant, vaig recordar algunes escenes del Llop estepari d'en Herman Hesse. Si, això deuria ser: corrobora el fet del meu goig. Necessitava una comunió física entre literatura i realitat, i potser aquell destell imaginatiu m'ho oferí.
 la davallada fou més pausada, i cada esglaó (desgastat com les dents d'un ancià), sec com les arrels d'un arbre mort, em serví de caixa de ressonància per a les meves petjades.
 De la part inferior de les portes, eixia una escoleta de llum que ratllava la resta de la foscor...i les veus del veïnat flúien sense més espai, que el dens oxigen de fums...

"Oh Déu, podria tancar-me dins una closca de nou i considerar-me el rei de l'espai infinit, si ni és per els meus mals sons."

Hamlet, esc.II, act.II



FORCES D'OCCUPACIÓ *Carta*

La raó principal que m'empeny a considerar com a forces d'ocupació l'existència dels cossos de Polícia Nacional i Guàrdia Civil a Catalunya és molt senzilla: són anticatalans i ho han estat demostrant durant 50 anys en moltes ocasions que no cal esmentar. Per la qual cosa, no responen a la realitat catalana.

És clar, que avui dia el distanciament entre poble i policia estatal és molt gran. Si ho voleu comprovar, dirigiu-vos en català cap a una d'aquestes persones sense renunciar en cap dels casos a la vostra llengua i veureu com us contesten: evidentment "en castellano" i si hi insistiu gaire amb mals tractes.

La funció de la policia estatal a Catalunya la podrien realitzar perfectament els Mossos d'Esquadra sinó fos per que hi ha una sèrie de problemes. El primer i més important és d'insuficiència de personal degut, indirectament, a causes que ens venen de l'exterior, és a dir: Administració Central.

JIMMY JAZZ (SANT BOI)

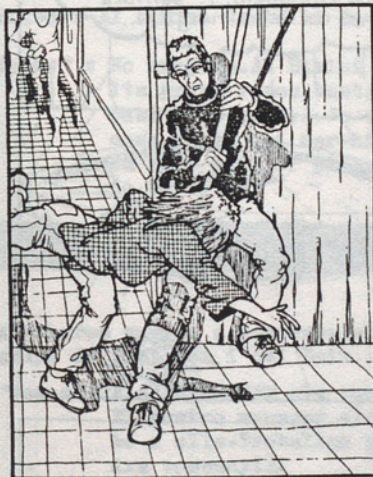
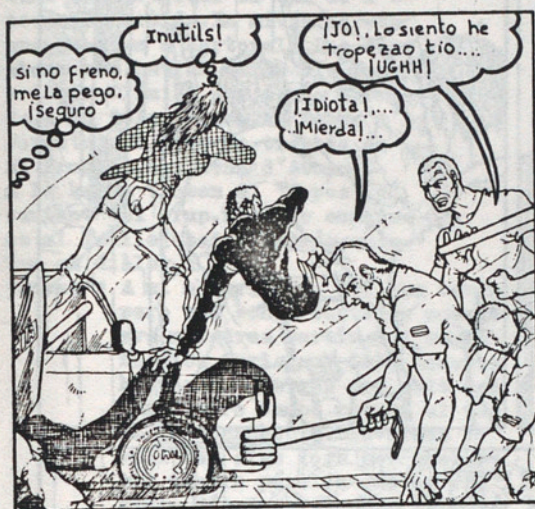
Barcelona 17 d'abril del 1986.

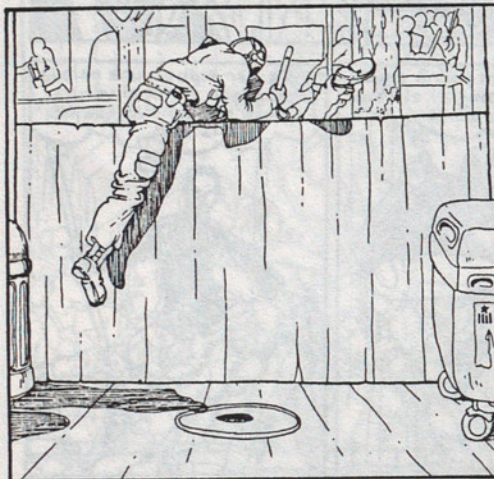
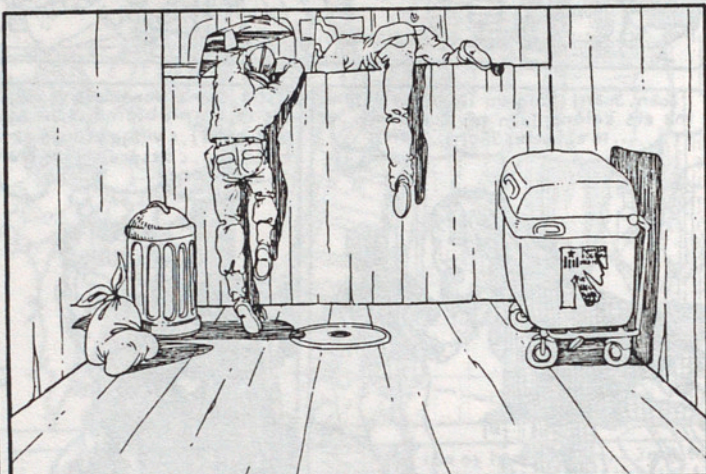
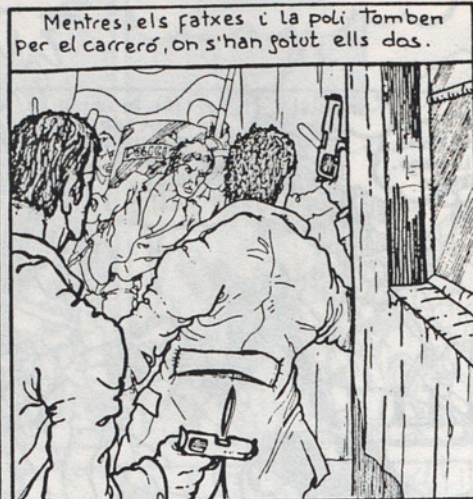


FOEE









David-86 - El Gat

Hi ha una Senede gent, que no són d'ací, i es creuen que això és la seva terra, i ja fa massa temps que aquesta gent, done voltes per ací!. Desde el 25 d'Abril de 1701, amb la primera denota al País Valencià, i el 11 de Setembre de 1714 que va caure Barcelona, i després el Principat que no paren de perseguir-nos, Retenir-nos, empresonar-nos, torturar-nos, ... matar-nos, com si ells fossin els amos de la nostra terra. Què passa amb aquests "tius"? estem farts de ser els "pupes", entem farts i completament tips de pagar els seus impostos, de parlar la seva llengua, de pagar els seus exercits, de pagar els seus polítics, ... estem asquejats de la seva presència, constant i salvatge, estem fins els nassos de les seves Invasions, ... Penseu el que he dit, ... penseu-ho bé.

Quin futur espera, al nostre poble?, què collons pensen fer per acollir-nos, més, encara?, no ho se, però, el que si se, és que com no tots lluitem per la independència de la nostra terra, ens foteran canya per tot arreu, i que per moltes coses que es paguin per, ells sempre diran "que són seves i que la nostra terra, és K-K-D-VOK, comparado con la grandesa de España"... Puag!! ...

..... No deixem que això succeixi, cadascú el seu lloc, els emlla i nosaltres ací.

MLLUITEM!

Quatre païos de VILABOI S.A van agafar el carro i van prendre el camí de Martorell el dia de l'Operació Sortida. En mitja horeta ens plantem a Martorell. Dos dies abans ens havien citat els Desperdicis Clínicos per a una xerrada. A la tele juguen el Barça i'l Joventut. El lloc de trobada és el Progrés, una mena d'Ateneu. A la barra trobem el "Sopes", el cantant del grup. Després coneixem al Toni, el baix. Després, encentem el dibleg.

"Sopes": A mi m'agradaria fer una banda però una banda forta. De moment ara nosatres sortirem i nem una mica forta amb teta aquesta història. Nosatres som molt del Barça, però també toquem el tema independència. Llavorens jo vull fer algo fort per acabar amb quatre púrries que es fan veure. M'entens? Que hi haigui una grada on es fan veure els Boixos Nois. Tant me fot si hi ha xarnegos o no n'hi ha. Això és a part. Ara, les "Brigadas" s'ha d'acabar amb elles. O elles acabaran amb mi, per que quan toquem segur que vindran i hi haurà follon....

Vilaboi: Perque encara no heu fet la presentació oi?

"Sopes": No, encara no. En principi està previst de fer-la al Bikini. Primer era al Zeleste, però va tancar i després vam dir entre el KGB i el Bikini, però pensem que al KGB hi ha una gent molt pija, i llavorens la volem fer al Bikini per que és un atre rotllo.

Vilaboi: Al Bikini també hi ha pijos...

"Sopes": No creguis. Al Bikini toquen molts grups rars, bastant dolents casi tots, però... Jo et dic una cosa, jo hi vai nar-hi dilluns i la gent pot ser pija, però hi ha de tot.

Aleshores surten a conversa alguns grups de Sant Boi i del Baix....

"Sopes": Als DETECTORS els coneix molt. El nostre manager els porta també a ells. Treballem per la mateixa companyia. EDISON els hi sentit. Estaven bastant bé. ULTIMO RESORTE també els vai conèixer. Els vai veure al "Samboy no" fa molts anys, abans de que anessin a San Sebastian. Jo havia anat hasta al seu local, per que coneixia la titi aquella... CLAUSTRÒFEBIA és el que ens està putejant perque el nostre disco surt més tard. S'han boicot amb Claustrofobia els de la companyia. Estem a aquesta casa de discos per que ens va fiar.

Vilaboi: Només feu música o també teniu pensat fer mogudes d'altre tipus

DES PER DI CIS CLINICS

"Sopes": Fer el grup fort aquest que t'he dit abans, o sigui conèixer bastanta gent aixins independentista i agafar lo millor; és una altra història. Una història que hauria d'estar més al lloro.... Nosaltres hem fet varies coses. Tenim una organització. Ara no en nem a parlar de lo que hem fet i de lo que hi ha, per que tampoc us coneixo....

Vilaboi: Per orientar-te una mica; a Vilaboi hi ha gent de l'MDT....

"Sopes": I nosatres també, però és que el MDT d'aquí Martorell és un pastel la gent que hi és. Allavorens nosaltres som a part. Som un grup que no estem organitzats, no som de res. Nosatres a l'any fem alguna moguda: l'11 de Setembre, etc, quan ens pica la venada.

Entra el Toni a la conversa i canvia de tema.

Toni: Nosatres no vivim de la música ni molt menys. Nosatres correm i si no correm ens busquem la vida. A Espanya de la música hi viuen els Radio Futura, el Loquillo, l'Alaska... quatre tíos

Vilaboi: Què pensem de la moguda que fan al País Basc?

Toni: A mi em molen.

"Sopes": Això és lo millor que hi ha. Pen-
sem fer un tema en euskera, dedi-
cat al Txomin. Perque allà també
defensen la seva llengua i sapí-
guen que, collons, aquí també es-
tem defenent lo nostre. I que no
som uns matats.

Vilaboi : Polla Records o Kortatu.?

"Sopes" : La Polla és lo milloret que hi
ha.

Toni : A mi Kortatu. I a Berna, Skatala
em molen molt. Nosatros vem tocar
amb ells a Terrassa, però aquell
dia enàvem tots borratxos i no..

"Sopes" : A nosatres també ens diuen que
som punks i en realitat no ho
som. I jo crec que a la Polla li
passa lo mateix.

Algú de la vora diu alguna cosa dels De-
cibelios.

Vilaboi : Aquests havien sigut molt fatxe

"Sopes" : Exacte. Ara s'han convertit per-
que els interessa, per pasta. I el
loquillo és un vengut i tots
aquests també. Jo passo de Deci-
belios

Toni : Ara tota la gent s'apunta al carro
Nosatros hem estat quatre anys pri-
ngant i encara pringuem; menos, però
pringuem.

"Sopes" : Si un grup ja ha començat en
castellà i sent fatxa per mi ja no
entra. Jo no em comoraria mai un
disc seu. I a mi els Decibelios em
molen molt, però es disfressen. No-
satres no ens disfressen, ens dis-
fressen. No tenim que sortir amb xu-
pes de cuero. Som tal com som i no
enganyem a ningú. I passem de porri-
des. Si cantem temes en castellà és
per que ens estem fotent amb ells
(no amb els castellans, per que te-
nim seguidors castellans i també
col·legues castellans, que són espa-
nyols però se senten d'aquí), si no
amb uns altres que són una colla de
fills de puta, i són aquests que es
venen a Madrid i ara que veuen una
sortida aquí amb el català comen-
cen a fer temes en català. Però això
no és. Jo no elsi obriria les por-
tes en aquesta gent. Si aquests arri-
ben amb un tema en català que tin-
gui fama farien igual que el Serrat
i la Trinca, el cantarien en caste-
llà.

Vilaboi : No creieu que us podeu comerciali-
zar?

Toni : Nosatros anem a la discogràfica,
portem els temes, els gravem i din-
gú ens diu res.

"Sopes" : Nosatres podem cantar en castellà
com podem cantar en anglès, però
sempre elsi fariem entendre lo que
hi ha. I en castellà no ho farem,
per que som d'aquí. Però en anglès
per què no?

Toni : A nosatros dingú ens diu com ha de
ser un tema, nosatros portem els te-
mes currats, hi ha llibertat total.
No hi ha trampa ni cartó. Nosatros
fem les mescles i tot. Dingú hi fi-
ca la mà.

Vilaboi : Parleu-nos de les cançons del vos-
tre disc "COLLONS" (aviat al carrer)?

"Sopes" : Aviam, cues farà una explicació.
Zenussi No esta cantat en cas-
tellà per que és l' sponsor que
portava el Madrid quan nosaltres
vem sortir. Aquesta cançó ja la
tenim més que mamada, però si a-
bans hi era i vem començar, cues
collons! té que seguir.
Parmalet també està en castellà
per que són dos temes dedicats
al Madrid.

Toni : Parmalet no sortirà a l'LP perque
vem anar a parlar amb "abogats"
i podem tindre moguda xunga. Ens
podem fer una querella. M'entens?
L'"abogat" ens va dir que si la
ficàvem ens podien fer una quere-
lla de corante "millions". Si tens un
"apcio" a radere que diu si hi ha
pasta jo pago la fiança, bueno, però
si et foten al talego i passa de
tu..... En directe la tocarem per xò.

"Sopes" : Boixos Nois està dedicada als B.N
La Societat del Progrés és ont estem
(una mena d'Ateneu). Va ser ont vem
fer el primer concert. Aquí hi ha una
màfia de vells i elsi vem fer aquest
tema polèmic.

Toni : Aquí hi ha una màfia de vells. Ara ja
comencem a tallar una mica el bra-
llà nosatros... ja tenim un local a-
quí i no el paguem.

"Sopes" : El Servei Militar parla de tot això
del segrest legal. Es contra la mili.
Fàstic fes està dedicat a la vida qu-
otidiana.

Toni : Un tio que té vint-i-cinc tacs i es
casa i està emargat: té que pagar les
lletres, té dos fills etc, el típic ro-
bot que acaba la mili, es casa i es
orinda i que més val que es suïcidi.

"Sopes" : Golosina és l'únic tema que és en
castellà per que vem quedar que el
single aniria al País Basc. És un te-
ma que parla de drogues, però com si
et fessin la pirula, com si et vengue-
ssin una droga i sigués "golosina".
Hombres J és en castellà i català.

Vilaboi : Em va agrader per que els pijos els
feu parlar en castellà....

Toni : Sí, clar, ja és això.

"Sopes" : Mossèn el Terrorista és un capellà
que és terrorista com els del GAL,
un capellà retirat.

Toni : Un feixista com aquell d'Ourense...

"Sopes" : Tots trempats és una sardana en xer-
nego.

Toni : Parla d'un sevillà que ve aquí.

"Sopes" : Per que jo no és que sigui un tio
d'aquests que té mania als castellans
A mi tant me foten els castellans, com
els francesos, com els "inglesos". Lo
que no m'agraden són els fatxes. Això
és lo que no m'agrada.

Vilaboi : Una cosa són els espanyols com a po-
ble i una altra els espanyolistes....

"Sopes" : Exacte. Aquí està.

Toni : Clar. Jo hi conegut tios de Madrid que
eren uns fills de puta perduts però
hi havia que elsi deies "jo vull la
independència de Catalunya" i et de-
ien que a ells elsi semblava bé.

"Sopes" : I vem trobar que una sardana en xer-
nego seria guai. Els "estribillos"
estàn en català.
Luigi Pavoretti és un mafiós italià
que el pelen al water del carrilet.

"Toni" : Es un tema en plan "Sinistro". Catxondo. En català i italià.

"Sopes" : Àrbits contra el Barça la lletra ho diu tot. Comença en andalús i després en català i "estribillo" i llavors una altra vegada en castellà, perquè considerem que tots els àrbits són castellans.

Toni : Es un tema super canyero.

"Sopes" : Sóc un desperdici és el que defineix al grup tal com som. Ni que som punks ni pollas. Nosaltres no ens tenim que disfressar. Toquem la música per que la música per que la gent ens escolti i sàpiguí lo que hi ha.

Toni : Terra Lliure és potent.

"Sopes" : Està dedicat a TL.

"Sopes" : Sr. Guàrdia Civil és un skà que no diu res fort.

Toni : Sí home, sí.

"Sopes" : No res, no et fots amb la seva mare ni res. És una crítica per que un skà no té d'atacar la GC de ple, perquè és un tema per divertir-se. L'skà és per ser catxondo.

Toni : Ens en enfotem en plan catxondo.

"Sopes" : L'última vegada que em van agafar, era amb "l'Operación Primavera", que em van lligar amb ful, ja li vai dir en el "sergento" de que faria un tema i que aquesta vegada seria fort. D'això fa dos o tres dies. I ara que faran una presó aquí dalt encara en vindran més d'aquests.

Vilaboi : No tindreu problemes amb alguna cançó?

Despers : Si n'hi ha, és igual. Potser Terra Lliure o Sr. Guàrdia Civil....

Si n'hi ha, més propaganda. A lo millor ens poden fotre una querrela per Terra Lliure (que per això és dirà Catalunya Lliure) que primer era Força Terra Lliure i llavors si que es veu que va per la banda armada, però torna Terra Lliure (que és com "oficialment" cantem) al traduir-la queda Vuelve Tierra Libre.

Que consti que en directe serà Força TL. Allà passarem.

Clar, pot haver-hi alguna història.... Però com més històries hi hagin més famosos ens farem.

Vilaboi : Però voleu ser famosos?

Toni : Jo ara estic tocant amb una merda d'equip i vull tindre guita almenys per poguer tocar amb un bon equip, no per anar en Mercedes, si no un bon equip, un bon local i guai, m'entens? Encara que tingui que currar. Perque a ra perdo pasta.

"Sopes" : Amb un Mercedes no, però amb una tanqueta si que molaria anar, amb quatre barres i els colors del Barça per redre.

Toni : Ara quan anem a tocar tenim que portar una furgoneta nosaltres, carregant els trastos, erribes allà, montes, et poses a tocar borratxo, acabes, tornes a carregar la furgó, després de tocar i amb una borratxera super gansa erribes aquí i descarregues. Un mal rotllo.

"Sopes" : Volem demostrar al país que cantant en català es poden fer discos; que no necessitem ser uns pringats que per gravar van a Madrid i ara venen aquí dient que són catalans. Ara. Abans no venien, no.

Nosaltres no anirem a tocar a Madrid per que ja no ens cridaran. I si ens criden hi anirem eh!, no et pensis que no hi nirem. Hi nirem a donar canya. Nosaltres som d'aquí i no ens hem de fotre amb ningú, només amb els faxes. Per que això ja no hauria d'existir (bis). Si volem anar a un nivell europeu ens hem de treure tota aquesta porria de sobre.

Vilaboi : L'alcalde de Martorell de quin partit és?

"Sopes" : Socialista. És de Barcelona. Està aquí per que no n'hi ha cap del poble.

Toni : Un alcalde mercenari. És el seu curro. Un tio del poble seria diferent, miraria per al poble.

"Sopes" : Abans d'alcalde n'hi havia un "abogad" que matava gossos. Un grup que es deia Tribu li va fer una cançó.

Toni : Si "els gossos de Martorell" s'estan menjant entre ells?

"Sopes" : Aquest alcalde em va fer la pirula de cent vint-i-sis bitllets. Jo tenia un bar. Li vai destruir tot l'escriptori li vai fotre per terra amb la secretària i tot.

Toni : Ara el conseller de cultura que és socialista s'ha enrotllat amb nosaltres perquè ens ha donat cent mil peles. Ara, que jo no voto socialista ni....

"Sopes" : El tio s'ho ha fet. A mi tant me fot. Jo voto el que més bé s'enrotlla. Aquest va entrar de socialista i és castellà. Jo no votaré CiU perquè són uns gossos tots. I no els trago. Abans votaria socialista.

Toni : Què dius! home.

"Sopes" : Jo sí.

Toni : Home aquí a "Marto" sí.

"Sopes" : Aquí "Marto", és clar!

Toni : Jo votaré a l'Esquerra. A l'ERC

"Sopes" : Jo no hi votat mai. Només una vegada vai votar a l'Esquerra.

"Sopes" : Jo passo. Els de CiU no s'enrotllen.

Toni : Els de CiU no ens haurien donat ni un duro. Tot s'ho gasten en sardanes o amb "orquestras" de vells. A nosaltres res.

"Sopes" : Jo ara anava a votar socialistes per a que tornés a entrar aquest conseller d'ara, però els mateixos socialistes l'han fet fora i han agafat a quatre catalans d'aquests que s'han canviat la samarreta per poguer entrar al puesto d'aquest. En aquest poble tota la política està comprada.

Toni : L'alcalde d'Abrera que és socialista, el 23-F del Tejero estava pujant la bandera i cantant el "Cara al Sol". I ara, a les últimes eleccions ha entrat pel PSOE.

"Sopes": Tots aquests rotllos nosaltres els transmetrem a la que tinguem una mica més de nom. Hem començat, poder, amb massa Barça, però de mica en mica ens anirem allunyant i transmetrem tots aquests rotllos per que l'opinió dels joves, que som els que oïem, i amb el rock és com s'entén més bé. I si ha de ser en castellà serà en castellà, però ho entendran!

Això últim ho diu cridant.

Vilaboi: I abandonareu una mica el tema Barça?

"Sopes": Aquesta problemàtica sempre la tractem per que som del Barça, però a lo millor si ara hi han quatre temes del Barça en el pròxim LP només hi haurà un. Tot depèn com s'enrotllin el Nuñez i els demés. A la que fotin un oeu a la galleda ja tenen un tema nostre.

Vilaboi: Us ven les etiquetes?

"Sopes": A nosaltres no ens va res. Ni etiquetes ni polles. Tenim un tema que ja ho diu: no som rockers, ni punks, ni mods, ni hippies. Som l'anti-moda. Som els Desperdicis. La nostra etiqueta és aquesta i el poble ho sap. Som un grup de crítica social. No és que siguem amb tot el peu independentistes.

Vilaboi: I el nom aquest que vol dir?

"Sopes": Me'l vaic inventar un dia. Tinc un títol que sempre deia algo de "desperdicis" i se'm va quedar. No vam volguer ficar deixalles per que ho trobo hortera. No ho trobo clar. "Desperdicis" està mal dit i deixalles seria el nom però un "desperdicis" no pot escriure bé. Seria l'òstia.

Vilaboi: Sou tots de Martorell?

"Sopes": Tots menos un. Del principi només quedem el Toni i jo. Hem anat canviant molt de gent per problemes i tal. Hem subsistit com hem pogut. Vem començar en sense un duro i acabarem en sense 0 acabarem amb pasta. És igual. Ens ho gastarem tot. Quan tenim pasta lo que fem és agafar un autocar i endó'nse tota la basca onte toquem. Que anem 50 doncs agafem un autocar i la basca ve de gratis i mola. Nosaltres toquem per hobby. Jo no penco. Dos o tres estem en "paro". Jo no hi penco mai. Vei pencer set anys i veic aplegar per que no volia anar a la mili i em vei lliurar i des d'allavors no hi penco mai més. Si això em pot donar pasta, pues millor. La nostra meta és que ens senti tot deu possible aquí a Catalunya. Ara ens presentarem a Barcelona, Girona, Vic, Reus, Lleida etc. I llavors el 26 d'abril toquem al Big Bend de Molleryssa. Ja tenim quatre anys d'història del grup. Ja era hora.

Vilaboi: Us definiu obrers, perquè?

Toni : Nosaltres som gent del carrer, normals. No som intel·lectuals ni polles.

"Sopes": I no som oïjos ni tenim pasta.

Ni els nostros vells ni res. L'únic que tenia pasta era el guitarrista que hi havia abans, però el vam fotre fore per massa pijo. Saps lo que fea el tio? Venia amb pantalons de tergal i li vam dir "Au, nen, ves a enganyar a Déu!". Mira quin frustrat el seu que se'n va anar a viure a Abrera.

Vilaboi: Us definiu independentistes?

Toni : Si ets català no pots ser espanyol. Eh que si ets francès no pots ser anglès? Doncs o català o espanyol. Però no les dues coses. Està demostrat que som un país, que tenim una llengua i una cultura. Independentistes? Som catalans i si som catalans no podem ser res més. No cal menjar-se el coco. Som independentistes per que ara estem en aquesta situació.

Ja per acabar els demanen el seu parer de tres importants de la música del país....

Llach

Toni: Un tio legal, que no enganya. A mi m'agrada. Hi ha moments que no et ve de gust música canyera i que et va el Llach. Fa unes lletres de puta mare.

Dharma

Toni: Massa flauta. Són gent guai, però si el rotllo que porten fos més canyero doncs serien millors. Però són legals.

Duble Buble

Una fantasmada. Fàstic per que no són ells, són lo que els diuen que siguin. Un muntatge.

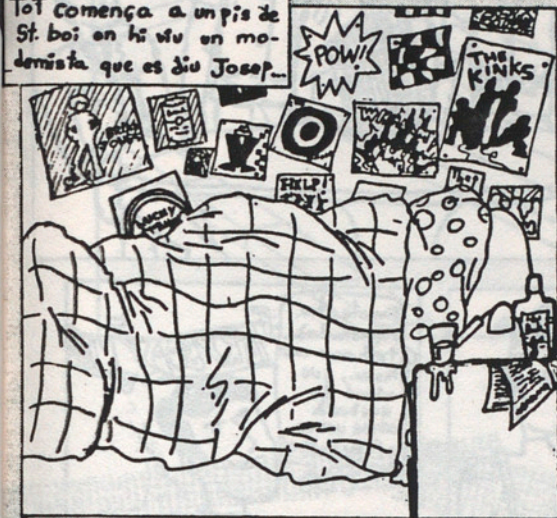
Després d'ensenyar-nos el seu local i de posar-nos una maqueta del disc que aviat serà al carrer ens acomiadem fins una altra. Ja ho sabeu, dins de poc un disc dels DESPERDICIS CLINICS hauria de figurar a la vostra discografia. S'ho val.

COMANDO REPORTER VILABOI

Com atracar un banc sense cap motiu aparent.

KIKO ATRACA DE NOU
WARHOL '86

Tot comença a un pis de St. boi en hi viu en modelista que es diu Josep...



Mes tard, al bar...

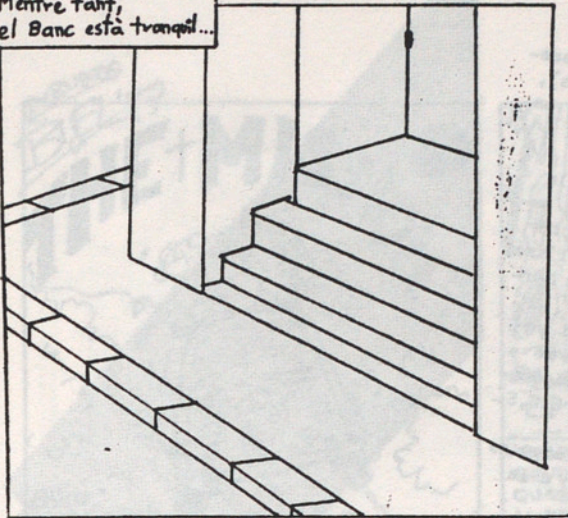


UN COS

El teu cos m'incita
a destroçar-te...
a sentir-te gemegar
(de plany i plaer)
a perforar els teus sentits.
El teu cos m'incita
al ball sexual.



Mentre tant,
el Banc està tranquil...



CONTINUARÀ

Kiko
A →

Per no seguir el joc a Espanya us donem una llista de grups catalans per escoltar, gravar, (o comprar si se'ls vol ajudar a que treguin nous discos), i ballar: Pantaix, B 30, Desperdicis Clínicos, Grec, Cotó Fluix, N'Gai N'Gai, Elèctrica Dharma, Duble Buble, Kiwi, Suc Electrònic, Ample Temple, Octubre, Via Quarta, TR, Detectores, Melodrama, Bocanegra, el disc en solitari de Quimi Portet, Marc Volta, Joan Bibiloni Band, Skatalà, Enric Hernàez, etc. (que n'hi ha molts més).

I si no esteu satisfets de la llista formeu un grup, que per'xò hi ha instruments. I apa! ara a tocar i a cantar, que us afegiré a la llista. I si resulta que no estàs capacitat doncs tio, dedica't a fer còmics, jo què sé, alguna cosa sabràs fer, no? I parlant de productes catalans, també hi ha una nova revista al mercat que es diu "Ara", destinada a un públic familiar i televident, i que fa una funció una mica entre revista del cor i revista "femenina" (bellesa, decoració, etc.)

Això sí, els nostres vells ens han demanat que diguem que s'especialitzi una mica més en tafaneries de revistes del cor, perquè malgrat que els catalans no tinguem princeses, infants, ni cap ex-dona de Julio Iglesias, tots voldríem saber més intimitats sobre la Mary Santpere, en Joan Capri o la

Ferrusola!

I esperem amb entusiasme l'aparició de "El Drall", nova publicació satírica catalana que està a punt de sortir.

Damon & eta.

IV

L'anar i venir del tren,
em suggerí fer-te l'amor...
I fou (i és) tan obscè
el meu pensament
(malgrat tot...)
que el sols fet de glopejar
l'anís de la meva copa,
em retorna la idea
de sentir-te gemegar
(amb TANT histerisme)

Entre el número de VILABOI cessat i el present que tens a les mans, ha reaparegut un diari a Barcelona (suposem que a tot el Principat de les 4 províncies), degà del continent, que torna a sortir després de molts mesos sense sortir al carrer. Aquest cop, però, sortirà en català com ja ho havia fet a l'invasió del francès i quan va ser el portaveu d'Estat Català.

A l'etapa que ara inicia, se n'ha fet càrrec d'ell destacats membres de la CHDE (Conferència d'Homes i Dones d'Esquerra) -llegiu PSOE i gent que hi vol entrar- de forma que el PsoE ja té coberts els tres sectors que domina: el sector més "intelectual", universitari i dirigent (El País), el sector popular de l'àrea metropolitana (El Periódico) i el sector del PSC d'ambient català (Diari de Barcelona).

Ens presenta una imatge de Catalunya que pot ser a la vegada catalana i espanyola, perfectament integrada o millor dit integrable en aquest projecte de l'Espanya autònoma que predica en Turia. No neguem que possiblement a les pàgines de cultura s'hi resolirà més catalanitat, però és que això ja ho fa el B.C.E. (anomenat també pel nom de El País).

A més, fomenta la divisió del nostre país, ja que la Crònica de Catalunya es limita a les 4 províncies i les informacions de la resta dels PPCC surten a la Crònica d'Espanya.

No vull negar, perquè no hi entenc, que periodísticament sigui bon diari però personalment m'avorreix, i us recomanaria que si no teniu quarts per comprar molts diaris no us els gasteu prioritàriament en aquest.

Això sí, els vilaboians ja disposem de 2 diaris en català que almenys ens farà desacostumar-nos cada cop més i a més gent de llegir en la llengua de la metròpoli. Perquè, per dir lo mateix, que ho digui en català (si això no ha de fer més mal).

Ramon Geta

Es tan subjectiu aquest pensament,
que m'ensopeix la meua natura,
de poder escriure lliurement
sense posar-hi gaire bé cura.

L'esgarrap les teves onades
d'inspiració cordial,
- falàcia que pas em cal-
deixant-hi només les petjades,

...que esborrarà el vendaval.
Escanya el sentiment:
la deixalla pura,
que ensopeix ma natura
de l'escriure lliurement...

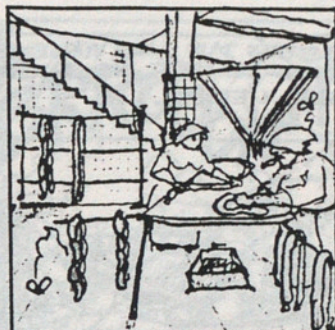
25 DE JUNY.

NOU JUDICI CONTRA EL
SANTBOIÀ ALBERT IBÀÑEZ
A L'"AUDIENCIA NACIONAL"
DE MADRID.

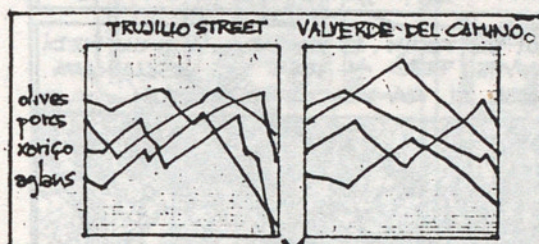
PROU JUDICIS CONTRA L'IN-
DEPENDENTISME!!!



ABUAWA FOU UN GRAN IMPERI. ARA LES SEVES MINES D'AGLANS (BELLOTES) ESTAN QUASI ESGOTADES I ELS SEUS FORCS MOREN DE FAM.



LA SEVA INDUSTRIA DE XORIÇO FICANT DECAU FOC A FOC, NO HI HA ALIMENTS PER A QUE TOTA LA MASSA FAMOLENCA PUGUI MENJAR. ES EL CRACK DELS CO, LA BORSA AGRIANERA DE TRUJILLO STREET, LA DE VALVERDE DEL CAMINO CAU EN PLOT.



PUBLICA UN LIBRE A L'EDITORIAL CÍRCULO CATÓLICO ANOMENAT 'RAZA' ON EXPLICA LA RIQUESSA D'AQUELLS FORCS TAN LLUNYANES. EL LIBRE VA SER VIST AMB BONS OLS PER ANTONINO ALBAÑED

VIRREI D'AL-BAGH-BJOZ. EL FUTUR DIAS-SSUA. ERA A LES SEVES MANS...



PER UNA COTA D'ESPERANÇA CAU EN AQUEST IMPER DECADENT. DESPRÉS DE LA DARRERA EXPEDICIÓ DEL GENERAL FRANCUSTER A LES LLUNYANES TERRES DE L'EST...



ENCONAVA AUTORITAT DE LA ZONA, UNA EXPEDICIÓ A SECUNDINO MORALES (MAXIMA AUTORITAT DE LA ZONA), AQUEST COMENÇA PREST AMB ELS PREPARATIS

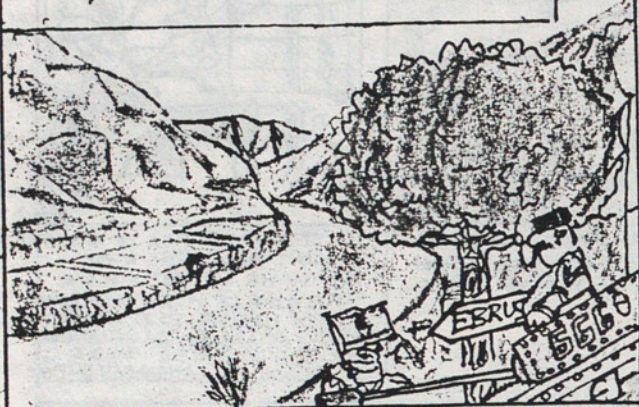


L'EXPEDICIÓ FOU ACOMIADADA AMB GRAN FUROR AMB UN GRAN SHOW MUSICAL-PATRIÓTIC A CARRE D'ISABEL PANTONA, VIRREINA DE GORIA.

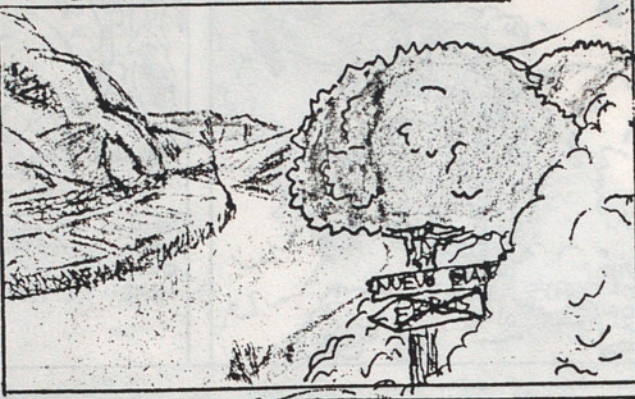
L'EXPEDICIÓ ESTAVA COMPONIDA PER 3 DESTACAMENTS DE 40 HOMEROS DE "GUARDIAGVILS" COMANDATS PEL SARGENT JOSÉ ANTONIO PRIMO DE VERA. EL BISBE DE MÉRIDA D. RODOLFO PIZARRRO AMB 40 ESCOLANETS I 40 VOLUNTARIS OLÍMPICS DE "LAS MURDES".



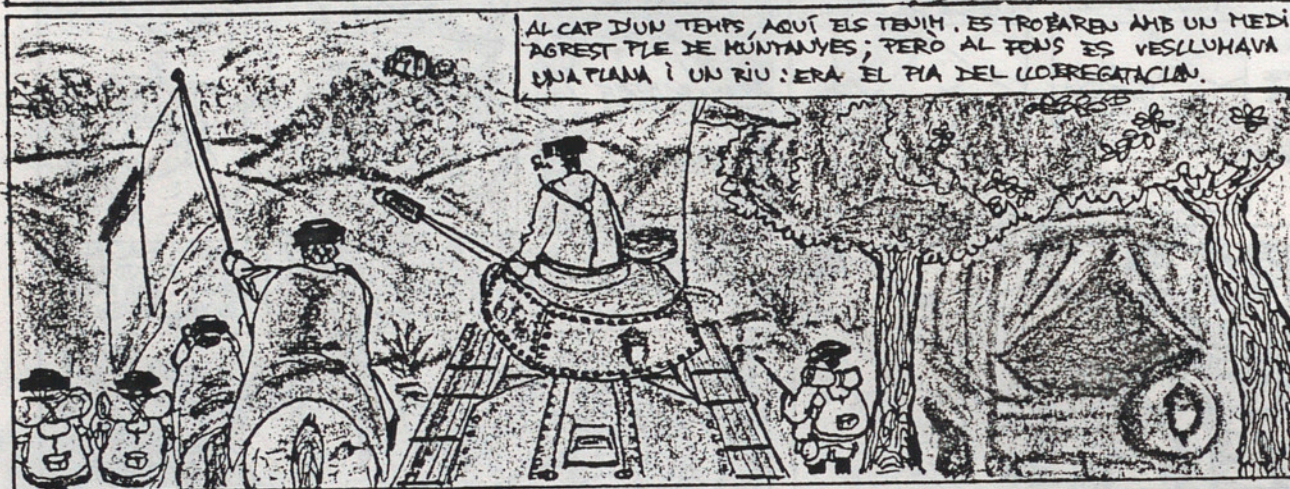
I DESPRÉS D'UN LLARG VIATGE ARRIBAREN A LA TERRA DE L'EST. TROBAREN UN RIU MOLT GRAN, L'EBRUS...



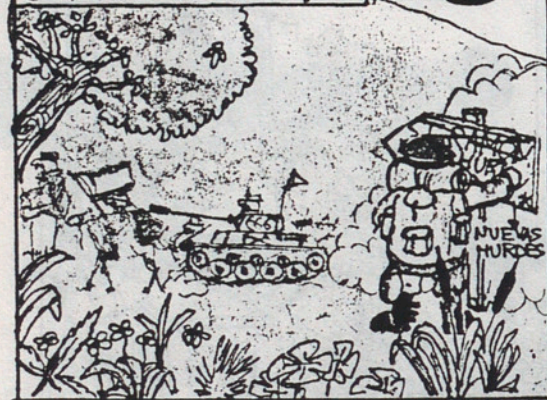
...QUE ELLS BATEJAREN "NUEVO MATAHEL". EL TRAVESSAREN I SEGUIREN PUIX QUE VOLLEN ARRIBAR A LA VALL DEL LLOBRE-GATACIÀ.



AL CAP D'UN TEMPS, AQUÍ ELS TENIM. ES TROBAREN AMB UN MEDI AGREST PLE DE MUNTANYES; PERO AL FONS ES VESLLUHAVA UNA PLANA I UN RIU: ERA EL PLA DEL LLOBREGATACIÀ.



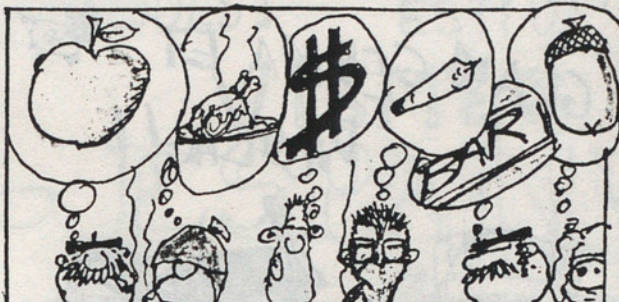
A LA DARRERA MUNTANYA QUE HAGUEREN DE SUPERAR LA BATEJAREN "NUEVAS HURDES" (ST. RAHON EN INDIGENA).



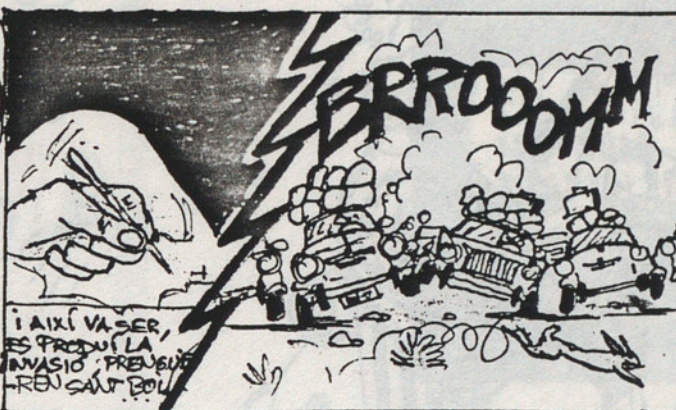
I ARRIBAREN A LA PLANA. TOREN REBUTS PEL CAP DE LA TRIBU INDIGENA, UN TAL HACIÀ. EL TRACTE DISPENSAT FOU BÒ I FOGUEREN ENDUR-SE UN POTINER DE POMES I GARROFES. ERA UNA VALL MOLT RICA, ERA LA BICOCA, N'HI HAVIA PER A TOTHOM. ELS INDIGENES GENT DEDICADA AL COMREU DE LA POMA I AMB UNES ANTIGUES TRADICIONS, RESPECTAREN ALS AVENTURERS.

COM VAN VEURE QUE AIXO PODRIA SER BÒ DECIDIREN CREAR MÈTANS DE TRANSPORT PER UNIR AQUESTES TERRES A L'IMPERI. TOT CULMINA AMB LA CONSTRUCCIÓ DEL PONT SOBRE L'EBRUS I LA INAUGURACIÓ DEL FERROCARRIL DE L'EST.





A ASSUAIVA COM HI HAVIA GALL, MOLTA GENT PENSÀ QUE EL MILLOR ERA ANAR CAP A L'EST A BUSCAR FORTUNA.



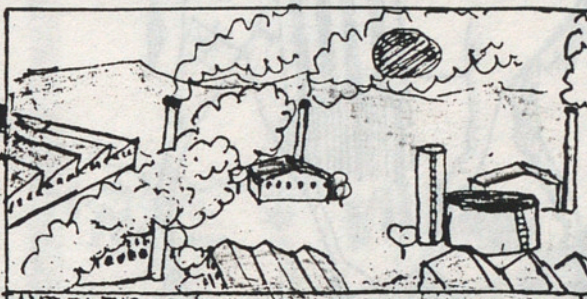
I AIXÍ VA SER, ES PRODUIR LA INVASIÓ 'PERESSYORK' EN SANT BOI.



... ENDERROCAREN AL CAP HACIA ...



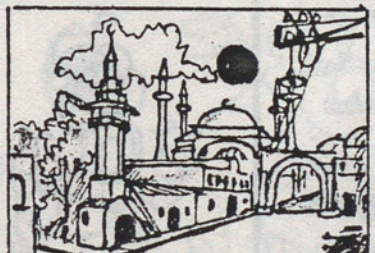
NO MENAREN UN CRIOLL (AMONENAT BENITO PARESSYORKA).



AMB EL PAS DEL TEMPS I UN COP ESTABLETIS S'ADONAREN QUE LO SEU NO ERA LA ROMA. CALIA MODERNITZAR-SE I VAN CREAR UNA GRAN INDÚSTRIA QUE ENVAIEIX TOTA LA PLATA DEL LLOBREGATACIÓ QUE DARA ENDAVANT ES DIRA "NUEVO BEHBEPAR".



YORKA CANVIA LA IDENTITAT DE ST BOI QUE ELS COLONS JA ANOMENEN "NUEVA ASSUAIVA": ES CREEN PENAS, BARS I ES TOMENTARÀ LA PLANTACIÓ DE BELLOTERS, DE LLOCS PER AL TURISME COM GATER, "KONTAINER", PARENTHESIS, ETC.



PERÒ DESDE LA CAPITAL (ASSUAIVA) ES PRODUÏXEN CANVIS...

ELS INDÍGENES HAN DE TÈNIR MÉS PRIVILEGIS. ES CREA L'ESTATUT D'INDIES I MOLTS PASEN A...



AVANS



DESPRES



... GOVERNAR TREIENT SE LES PLOMES AMB ELS COLONS. PERÒ MALGRAT TOT, TOT SEGUÏX COM SEMPRE ...



ELS MÍDIAS DE COMUNICACIÓ IMPERIALS NO PERDONEN, TELETAXIS, I LA FORÇA DEL "XOPE CRISMONA" NO PERDONA I QUAN ELS INDÍGENES ACABEN AMB ELL REBEN UN COP MOLT FORT. AQUEST SERÀ LA CREACIÓ DEL DIA DEL "IMPERIO" PERDUT I DEIXAT A BARBERÀ O "NUEVA IGUA DEL VALLES" I LA CANDIDATURA DE BARCELONATITAN EN ELS JOCS OLÍMPICS. PERESSYORKA VOL QUEMAR DE I FINS I TOT S'IMPLA SABER INDÍGENA I CANTAR ELS HIMNES DE LES TRIBUS, PERÒ SE LI NOTA. L'INDÍGENA CADA COP MÉS PRESSIONAT I FIBLE SEGUÏX LLUITANT I POTSER ALGÚN DIA TORNARÀ A LES GLÒRIES PASSADES.



COMPTÉ!
el GRAN GERMÀ ET
VIGILA!!



CALLE
HEROES DEL
ALCÁZAR

CARTA POSTROMÀNTICA.

Querido Manué:

Ase do semanas que te nos has ío.

Yo estoi mu tenza en ézto momento, poque laj lagrima enturbian mi ojoz.

Manué, ¿Poque lo isistes?

En mi soledá yo me sé está, pos... ¿Ca soy zin ti? Y er nene questa zema-
mana ha cumplío los dose, me pregunta:

- ¿Donde está el papa?

A lo cuá yo no respondo. Manué, er nene cada día e má ombre, y ho se sabe
está zin un padre como loeres tu. ¿Tacuerdas cuangdo le comprastes su pri-
mera pistola? E'nene quería pareserse a su padre: UNOMBRE SIN PAR. Le im-
presionavas, Manué, con eze traje amarrón, eze casco aconjunto, y las bota
que te ponías pa enmendar a los dejcarriaos.

Manué, POR DIOZ, zi fuitze tan güen marío, ¿Poque no regrezaz?

Yo sigo bien, gracias, pero prefero lo tiempo pasaos; Manué, yo, tu cho-
chito, hecho damenoz lo dia que mansillabas mi cuerpo con cardenales...

Manué, ¿Tacuerdas cuangdo nos conosimos? Era bonito aqué dia, yo pasea-
ba por delante der cuarteliyo con la Lorena (que porsierto yatenío su tar-
sera criatura!), cuangdo ta vímo salí, tan uniformao, ca ma dije pa mi aden-
troz:

- Eze mashito seá pa mi!

Manué, he preguntao a tuz compañeroz, y man disho que no zaben na de ti.
E'urtime jornal cata bieron fue er marte dáse tre zemana...

Manué, por tu ijo, po mi, VUERBET. Nesesitamos la seguridá de tunifoyme
vorver a sentí eze oló arcól tan tuyo, tuz palisas, tus insurtoz...

Manué, YO TEAMO, y er nene también...

Manué, vorbamo a se unogar.

Yo lolbidaré to, to...TOO!

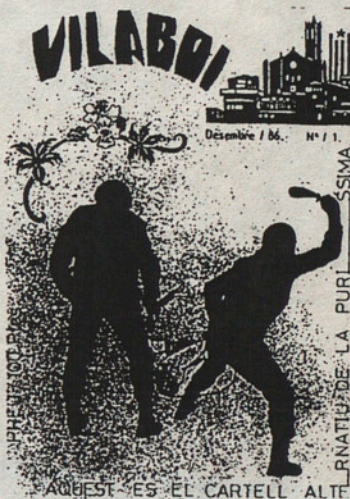
¿Manué?

SÍ, HOME, SÍ, SEGUÉIXI
LÉS BONES TRADICIONS.
VET AQUÍ UN BON DETALL
PER AL SEU ÉSSER
ESTIMAT.
POSÍ L'AROMA D'UNA ROSA
A LA SEVA VIDA!

AQUEST ESTIU
VISITEU
ESPANYA
tal com es.



UN PAIS EXÒTIC BEN A PROP



I VOSTÈ QUÈ OPINA DE VILABOI?



*Per qualsevol
cosa escriviu a
l'apartat de correus
136 (Sant Boi)*

